

Referat med protokoll fra menighetsmøte i Den luthersk-læstadianske menighet (DLLM)

Møtet ble holdt i Skibotn bedehus lørdag 17. juni 2017 kl 1000, og det varte frem til kl 1340.

Møtet var kunngjort på forsamlinger og i månedsbladet Under Vandringen for april, mai og juni 2017, og med tre saker.

Før møtet ble sunget salme nr 29 i Landstad sb, Hans Nic Nilsen ledet i bønn og bekjennelse samt noen ord av Luther, og han ønsket så velsignelse over denne dagen og de etterfølgende dager i Skibotn bedehus. Salme nr 3 i Landstad sb ble så sunget, før Øystein Pettersen ønsket velkommen til et stort antall tilstedeværende. I hovedsalen var ved møtets åpning omtrent 50 % av sitteplassene oppfylte, og dette skulle tilsi ca 190 personer.

Konstituering

Av predikantkollegiet var følgende til stede: Øystein Pettersen, Hans Nic. Nilsen, Magnar Fjellstad, Odd Steinar Hansen, Aslak A. N. Siri, Ragnar T. Samuelsen, Per Samuelsen, Lars Hugo Andreassen, Nils Terje Mikkelsen, Terje Harder Hansen og Arvid Berglund.

Øystein Pettersen fremholdt at på det åpne menighetsmøtet i Den luthersk-læstadianske menighet kunne de delta som har tilhørighet der, deler menighetens tro og bekjennelse og som har sitt åndelige hjem i denne. Pressen har ikke adgang til å referere fra møtet. I innkallingen er det ført opp tre saker: 1. Kirkesituasjonen, vårt forhold til Den norske kirke. 2. Vårt forhold til andre kristne organisasjoner. 3. Eventuelt. Under sak 3 kan bare helt enkle spørsmål eller orienteringer være aktuelle. Ingen saker var fremmet under sak 3.

Til møteleder ble foreslått og valgt **Øystein Pettersen, Kaldfjord**. Til møtesekretær / protokollfører ble foreslått og valgt **Ragnar T. Samuelsen, Tromsø**, og til å underskrive protokollen ble foreslått og valgt **Øyvind Mikalsen, Nordreisa** og **Arild O. Berglund, Kaldfjord**.

Sak 1. Kirkesituasjonen, vårt forhold til Den norske kirke (DNK).

Øystein Pettersen, Kaldfjord påpekte innledningsvis at det etter kirkemøtevedtaket i januar 2017 har vært en vanskelig og for mange mennesker også i vår midte en forvirrende kirkelig situasjon. Spørsmålet om vår kirkelige fremtid har gjennom årene blitt tatt opp både på predikantmøter og på menighetsmøter, og denne gangen har kirkemøtets vedtak om kirkelig vigsel for likekjønnede par, mot Skriftens fordømmende ord om homofilt samliv, for mange gjort medlemskapet i DNK problematisk. Enkelte har meldt seg ut, mens andre har beholdt sitt medlemskap. Både biskoper og flertall i kirkemøtet har latt demokratisk flertall få overstyre Skriftens ord, som dermed rett og slett er blitt satt til side. Hvordan kan og bør vi forholde oss i en slik situasjon? Forsamlingen er vårt åndelige hjem, mens den Den Norske Kirke (DNK) brukes til sakramentene og til andre kirkelige handlinger.

Følgende argumenter anføres for fortsatt å bli værende i DNK:

- Muligheter for fortsatt å øve motstand mot en liberal utvikling ved å fremholde Skriftens ord og hevde den evangelisk lutherske kirkens bekjennelser.
- Vise hyrdeansvar i en motgangstid og i en tid med verdsliggjørende utvikling i kirke (og samfunn). Å forlate flokken når fienden truer, er lieisvennens tilbøyelighet.
- Vår menighets historie kan vise til gjentatte kamper mot usunn og falsk lære, jf helvetesdebatten i 1950-årene, kvinneprestebatten, liturgistriden oa.

- Utmelding vil føre til splittelse og bortsmuldring i menigheten. Eksempler er DELKs etableringer i Alta og Nordreisa, Den lutherske kirke i Norges etableringer i Finnmark og virkningen av dem, særlig i Kautokeino, og Norsk Luthersk Misjonssamband (NLM) og deres intensiverte innsats på flere steder i nord.

Vi dras fra hverandre, og vi må tenke langsiktig og fremtidsrettet av hensyn til den oppvoksende slekt.

- Kristendomskunnskapen svekkes blant folk. Vi skal derfor være nøye med å vurdere hvem vi går og hører på. Forførelser kan lett inntre, og de vil ha lettest inngang der læreforståelsen er svak.
- Vi ønsker å bevare en god orden i vår menighet mht nådemidlene, - ordet og sakramentene, og i bruken av dem, herunder også rett kalte tjenere til å formidle dem.
- Han viste til bekjennesskriftene, særlig Apologien artikkel 8 om «ugudelige» og «onde» prester, og til den Augsburgske konfesjons Art. 7 om at sakramentenes virkekraft står fast selv om menneskene svikter.

Øystein P. ønsket saklige og sindige samtaler om dette blant møtedeltakerne, og at ulike synspunkter og forslag til løsninger kunne komme frem på dette møtet.

Følgende 12 personer hadde ordet i saken:

Trygve Paulsen, Skjervøy (2 ggr); Odin Johansen, Kvaløy (2 ggr); Pål Andersen, Kvaløy; Øystein Pettersen, Kaldfjord; Sigmund Pedersen, Malangseidet; Per Jostein Samuelsen, Tromsø; Ragnar T. Samuelsen, Tromsø; Magnar Fjellstad, Lyngseidet (2 ggr); Hans Ove Samuelsen, Lyngseidet; Gunn Marit Berglund, Lyngseidet; Hans Nic. Nilsen, Storfjord; Aslak A. N. Siri, Kautokeino.

Følgende **momenter og forslag** kom frem av de innlegg som var gitt:

Det er en sørgelig og alvorlig utvikling vi har erfart i Den norske kirke (DNK).

Følgende argumenter anføres til fordel for å vende ryggen til og å melde seg ut av DNK (pkt 1-5), og som følge av dette å finne eller etablere alternative og mer akseptable ordninger, og å bruke andre tjenere enn de DNK kan tilby i dag. De etterfølgende argumenter (pkt 6-12) fremholdes særlig av dem som ikke vil anbefale en generell utmelding av DNK.

1. Forfallet i DNK er kommet så langt at deltakelse i dens tjenester strider mot egen samvittighet.
2. Det er ikke lengre bare enkelte prester som avviker fra sannheten, men det er innført «kvalifisert vranglære» i DNKs læregrunnlag på vinterens kirkemøte.
Vår deltakelse i DNKs kirkelige tjenester vil derfor oppfattes som tilslutning til og støtte for «kvalifisert vranglære», som nå hersker blant flertallet i kirkemøtet og blant biskopene.
3. Det er ikke nok å ta hensyn bare til sakramentforvaltningen i DNK, for evangeliets rene lære nevnes først som kjennetegn for Jesu Kristi sanne kirke.
4. Hvilke råd kan vi gi til de kristne som bor på slike steder der DNK verken har akseptable ordninger eller rett kalte tjenere i formidlingen av ord og sakramenter?
5. Vi må være våkne overfor vrang lære som sniker seg inn, bl.a. gjennom ved å ta i bruk nye formuleringer og ord i liturgi, for dermed lettere å oppnå økumenisk tilnærming til andre kirkesamfunn. Dette gjelder f.eks. i nattverdsliturgi, høymesseliturgi, ekteskapsliturgi, homofilispermålet, kvinneprestspørsmålet.
6. Guds sanne kirke på Jorden har helt siden syndefallet vært i trengsel, og har måttet tåle motsigelser, spott og forfølgelser fra sine fiender. I denne trengselen har Guds barn bare

Ordet og troen som de rette hjelpemidler for å holde ut og å stå imot fiendene. Ordet alene, troen alene og nåden i Kristus alene er de Luthers ord som fortsatt må råde og virke i blant oss.

7. Biskopene og kirkemøtets flertall setter Guds ord til side og bruker i stedet demokratisk flertall som den viktigste begrunnelse for innføring av ordninger for vielse og velsignelse av likekjønnede par.
8. Det må vises forståelse for de mennesker som ikke lenger har samvittighet for å bli stående som medlemmer av DNK og som dermed kommer til å spørre etter alternative og akseptable ordninger og tjenere for å kunne bli betjent med Guds ord og sakramenter.
9. Våre forsamlinger er vårt åndelige hjem, og i mange kirkemenigheter kan vi ennå nyte sakramentene etter Jesu Kristi ord og befaling, og av tjenere som utøver tjenester i troskap mot Guds ord. Slike menigheter og slike tjenere bør vi støtte og hjelpe, bl. a. ved å bruke dem og å be for dem.
10. Å anbefale generell utmelding fra DNK løser ingen problemer, men kan heller føre til forvirring, bortsmuldring og fremskyndet avkristning i samfunnet.
11. Ett forslag til predikantrådet var at utsendte predikanter også skal kunne tilby skriftemål og nattverd til spredtboende personer som ønsker dette. Dette er særlig aktuelt der den lokale kirkemenighet verken har akseptable ordninger eller rettelig kalte tjenere etter Guds ord, f. eks. såkalte kvinnelige prester.
12. Denne saken er vanskelig og viktig både for DNK og for DLLM. Vi bør derfor ile sakte og ikke gjøre forhastede vedtak, men tenke og handle mer langsiktig. Et menighetsmøte kan ikke løse problemene. Et annet forslag var derfor at predikantmøtet utnevner et utvalg som får i oppdrag å bearbeide saken, evt få laget betenkninger til bruk både innad i menigheten og utad overfor de kirkelige myndigheter. Det gjelder å få til ordninger som kan være akseptable også for oss som brukere av de kirkelige tjenester. Et slikt utvalg bør ha en så bred sammensetning at den også har med personer som sitter i predikantråd og bispedømmeråd/menighetsråd mv.
13. I vårt forhold til DNK har også spørsmål knyttet til sak 2 betydelig aktualitet; Vårt forhold til andre kristne organisasjoner. Begge forhold ble nokså inngående behandlet allerede på et menighetsmøte på Skibotn i juni 2001 (Se Under Vandringsen nr 5, 8 og 10 i 2001). Også menighetsmøtet på Lyngseidet i juni 2008 fattet vedtak angående vår kirkelige fremtid, og dette finnes publisert i Under vandringsen nr 7/8 i 2008 s 7.

(Det var 10 min. pause etter sak 1,)

Sak 2. Vårt forhold til andre kristne organisasjoner.

Odd Steinar Hansen, Nordreisa innledet i saken, og han avgrenset sin innledning til spesielt å si noen ord «om å høre på Guds ord fra andre forkynnere enn våre egne».

De som melder seg ut av DNK, vil nødvendigvis ha et behov for å finne andre tilholdssteder enn DNK mht åndelig føde. Spørsmålet blir hvem de drages til, og hvilken føde de kan finne der de kommer.

Vi kjenner lite til hva de forskjellige «fremmede» predikanter står for. De som hittil har reagert på våre råd, viser til et skriv fra oss i august 2016, og til underbygging av sine reaksjoner viser de til hva «de gamle» skal ha uttalt angående denne sakens prinsipielle forhold. Hva skal prøves, og hvordan og av hvem skal læren prøves? Ønskes det et godkjennings-utvalg som da også skal prøve våre egne lærere? - Også sitater fra de gamle kan misbrukes, f. eks. ved at de forvendes til fordel for

det syn som anvenderen vil forfekte og fremme. Det er hittil ikke gitt noen skriftlige besvarelser av de mot-skriv og kommentarer som er kommet til uttalelsen som menigheten (ved predikantene) hadde i august 2016, og heller ikke til den som ble trykket i Under Vandringen i desember 2016.

Vi bør også i denne saken opptre med sindighet. Et hus som kommer i strid med seg selv, kan ikke bestå (Mark 3,25). Vi ønsker å bruke Bibelen som norm, i stedet for et flertall blant folket. Vi settes på prøve, slik Eva ble prøvet allerede på fallets dag. Vi må vise forsiktighet så det ikke skapes unødvendig strid i blant oss.

Hva mener vi så om dem som melder seg ut av DNK, og om dem som søker til andre og «fremmede» predikanter? - De gjensidige fordømmelser må opphøre!

Vi har ikke holdepunkter eller kunnskaper som gir grunnlag for å dømme noen organisasjon for å ha falsk (eller usunn) lære. Det er den enkeltes eget ansvar å bedømme hvor han vandrer og hvem han hører på. Som menighetens tjenere kan vi ikke av personer eller lokalmenigheter pålegges (dikteres) hva vi skal si og lære, men det er klart at åpenbare feilutsagn og misforståelser har tilhørerne plikt til å påtale, slik at disse kan bli rettet.

Videre i saken hadde følgende **sju personer** ordet: Sigmund Pedersen, Malangseidet; Trygve Paulsen, Skjervøy, Odin Johansen, Kvaløy, Terje H. Hansen, Kaldfjord; Pål Andersen, Kaldfjord; Alf Håvard Jakobsen, Skjervøy; Ragnar T. Samuelsen, Tromsø og Øystein Pettersen, Kaldfjord.

Følgende **momenter og forslag** kom frem av de innlegg som var gitt:

1. Djevelen bruker listige knep for å skade og om mulig ødelegge Guds verk i Hans menighet her i tiden. Guds folk formanest til å stå sjelefienden imot, «sterke i troen», og til å holde sammen i kjærlighetens band og å kjempe med de våpen som er gitt menigheten: Guds ord og lære, som de også ønsker å bekjenne for verden, nemlig «*Hans dyder, som kalte dere fra mørke til sitt underfulle lys*» (1 Pet 2,9).
2. Dersom vi har Sannheten hos oss, skal vi la oss nøye med den, og ikke søke til andre og fremmede røster. Dette også av kjærlighet til vår svake medvandrer, som forstyrres i sin samvittighet ved å erfare at noen søker en og andre søker en annen eller flere omreisende lærere, slike som ikke er kalte av våre menigheter.
3. Vår egen nære forhistorie burde lære oss en viss forsiktighet i møte med andre lutherske organisasjoner.
4. Det spørres fra flere hold hva vi mener om de personer som melder seg ut av DNK, og om dem som søker til andre omreisendes lære og undervisning. Hvilke råd kan og bør gis til disse? Det er ikke det formelle medlemskap i et kirkesamfunn, men dåpen og troen, som gjør mennesker til Jesu Kristi kirkes rette lemmer.
5. Først og fremst bør det vises sindighet og forstand i de spørsmålene som er behandlet på møtet. Forhastede standpunkter og råd kan gjøre større skade enn nytte.
6. Den gjensidige tilbøyelighet til fordømmelse av de som tenker og handler annerledes enn en selv i spørsmålet om kirkemedlemskap og å høre på andre enn våre egne lærere, må opphøre! Dette for om mulig å unngå unødvendig strid blant jevnkristne.
7. Den orden som Skriften gir, som også omhandler kallsplikt og kallsrett, har Luther anbefalt i menighetene. Denne orden bør alle gi akt på og leve opp til så langt det lar seg gjøre.
8. Det ble vist til «Ordets regel» som Luther taler over på 3. pinsedag., Alle kristne har rett til å bedømme læren, fordi «Kristi får kjenner hans røst, men en fremmed vil de ikke følge», og fordi det er troen som er målestokk og dommer over all lære. (Jf Kirkepostillens evangeliepreken på 3. pinsedag, og epistelpreken på 2. s e Hellig Trekongers dag. Se også om Ordets regel i Under Vandringen nr 5 i 2017 s 7-8.)

Vi har befaling om å våke og be, for at vi ikke skal falle i fristelse. Det er Guds ord og lære vi trenger å beflitte oss på, og i fristelser og prøvelser har vi ikke annet å trøste hverandre med enn å se hen til Ham som er gitt all makt i himmel og på jord, og til Hans ord og befalinger. Han som har begynt den gode gjerning, er også den som må fullføre den i oss!

Oppsummering:

Det var enighet i møtet om at et menighetsmøte ikke kan løse alle spørsmål og problemer som er forbundet med de to saker er blitt behandlet. Som det fremgår av protokollen her, er det ulike synspunkter på dagens to saker.

Ingen har rett til å dømme og/eller fordømme andre mennesker i deres samvittighetsfulle bedømmelse og valg i dagens to saker.

Predikantene ønsker at vi fortsatt forblir i DNK og nytter dens tjenester så langt som de ikke strider mot Skriften og den evangelisk-lutherske bekjennelse, og de kan ikke anbefale noen å ta imot eller lytte til andre, «fremmede» predikanter som uten rett kallelse reiser omkring.

De to konkrete forslag under **sak 1**: - pkt 11 om å **tilby tjeneste med skriftemål og nattverd** til dem som ber om dette, og pkt 12 om **et utvalg** som får i oppdrag å bearbeide saken som angår vårt forhold til DNK, evt å få laget betenkninger til bruk både innad i menigheten og utad overfor de kirkelige myndigheter, anmodes predikantrådet å arbeide videre med.

Øystein Pettersen takket til slutt for oppmøtet.

Nordreisa og Kaldfjord, august 2017

Øyvind Mikalsen

Øystein Pettersen, møteleder

Arild O. Berglund

Ragnar T. Samuelsen, protokollfører